

opusdei.org

De Barcelona a la Molina "Memòria ingènua"

Llibre escrit per Alfons Balcells
Gorina (1915-2002), publicat per
l'editorial La Formiga d'Or.

10/01/2011

Després del primer any de
desconcert, de cau en cau i de recer
en recer per tot Barcelona, un bon
dia em van arribar veus que aviat em
mobilitzarien. Calia prendre alguna
decisió.

Com que volia defugir al preu que fos la incorporació a l'exèrcit, o si més no, intentar mantenir-me al marge de les armes, l'estiu de 1937 vaig intentar incorporar-me, per consell, un cop més, de l'oncle Ignasi, al grup que anomenaven Milícies Alpines, i vaig acudir a l'edifici que usava com a quarter aquesta unitat, el que havia estat l'Escola Pia del carrer Balmes, cantonada Travessera de Gràcia. Em vaig oferir per integrar-me en aquelles Milícies Alpines, amb la idea que al Pirineu seria improbable que em veiés involucrat en cap batalla.

Però, mentre parlava amb els responsables de la unitat, entre els quals hi havia un comissari polític, de sobte aparegué un antic company meu de curs, molt radical, que, fet una fúria, va interrompre la conversa cridant:

–Aquest home era el cap de les forces de dreta dels estudiants de medicina!
És un mentider!

Em vaig defensar, procurant no alterar-me, dient que no havia intervingut mai en política, que era simplement president d'una associació universitària que no tenia res a veure amb cap activitat ni campanya política. La meva afirmació era força certa, malgrat tot el que es pugui dir en contra, i per això ho vaig dir convençut i sense por, perquè la pura veritat era que en aquella organització estudiantil no preteníem fer política, tot i que era molt difícil, com ja he explicat, que no ens possessin el capell polític de dretans pel simple fet de ser creients. Aquell company insistí, i li vaig tornar a rebatre les acusacions. La gent ens mirava, ara a l'un, ara a l'altre. I la partida quedà en taules.

Em van dir que tornés a la tarda. Sort, encara!, vaig pensar. Ja havia decidit interiorment que, si efectivament em deixaven marxar, mai més no tornaria a posar els peus allà, per evitar que es compliquessin les coses.

L'oncle Ignasi em proporcionà poc després una segona possibilitat per resoldre la situació. Consistia a traslladar-me en un xalet de la Molina on s'havia instal·lat una casa de colònies del govern, destinada al que s'anomenava Ajut Infantil de Rereguarda. Era, doncs, un centre de recollida de nens provinents del bàndol republicà.

A la Molina, em van dir, podria fer de metge, tot i que encara no havia acabat la carrera. I com que allà no tindria gaire feina, també hi podria estudiar fort. O això em pensava.

Vaig arribar-hi el 22 de juliol de 1937. Hi havia al xalet com un centenar de

nens i nenes, de sis a catorze anys, atesos per dues mestres i un mestre. La majoria dels nens eren madrilenys i aragonesos, però també n'hi havia algun de basc, i uns canaris. I des del primer dia, vaig entendre per què havien demanat que hi anés un metge: aquells nanos tenien força problemes: sarna, polls, infeccions de tota mena, desnutrició (no hi havia carn, ni fruita), problemes psicològics...

Els primers quinze dies no vaig poder obrir ni un llibre. I després, poca cosa, perquè a més d'aquella feina me'n caigueren d'altres: colònies que es feien pels voltants, i de les quals me n'encarregaven l'atenció mèdica, o gent de la Molina i d'Alp que requerien els meus serveis. Va ser un no parar, i amb el ventall més ampli de patologies. Sort de les pràctiques de tota mena que havia fet en aquells darrers mesos al

Clínic: les hauria trobat molt a faltar, si no.

La feina amb els nois, al començament, era també apassionant, tant des del punt de vista professional com des de l'humà. Però no em sabia imposar: la canalla em feia tanta gràcia, ja ho he explicat, que em posava a riure a cada pallassada que feien, els feia cas cada vegada que venien a veure'm amb històries inversemblants de ferides i mals... Aviat van descobrir tots els meus punts febles, i s'aprofitaven de la meva confiança. Fins i tot em feien gràcia quan els mestres els renyaven. Vaig recordar l'experiència de les classes de gimnàstica a la Sagrada Família.

A aquells vailets també els feia, amb l'èxit acostumat, alguna de les meves sessions de vivisecció de batracis. No realitzava aquestes pràctiques amb tots alhora: només amb els cinc o sis

que tenien, en torns setmanals,
l'encàrrec d'ajudar-me en l'atenció
mèdica dels seus companys i
companyes.

Però tot allò em cansava, em cansava
molt, perquè no parava ni un
moment.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/de-barcelona-
a-la-molina-memoria-ingenua/](https://opusdei.org/ca-ad/article/de-barcelona-a-la-molina-memoria-ingenua/)
(12/04/2026)